

Hiper-dimenzionalni napadi i buđenje ljudskog bića

24/08/2016

Hiperdimenzionalni napadi podrazumijevaju jedan skup aktivnosti koje „kontrolni sistem“ poduzima protiv individualnih ljudskih bića kako bi ih spriječio da se probude i oslobode od njega.

Da bi se ovo razumjelo, prvo bi trebalo razmijeti samu pozadinu svega toga, odnosno, pozorišnu scenu i likove koji sudjeluju u cijeloj predstavi.

Ovdje, na početku, izdvojićemo par kratkih navoda iz nekih relevantnih izvora:

„Šta sve ovo podrazumijeva je to da neko ili nešto, u stvari, ima moć da potpuno posjeduje i kontroliše ljudski um. Ljudska bića mogu biti manipulisana tom silom i korištena u obje svrhe, dobre i zle.

(...)

Mi smo biohemijski roboti bespomoćno kontrolisani od strane sila koje mute naše mozgove, uništavaju naša sjećanja i koriste nas na bilo koji način koji im odgovara. Oni to rade oduvijek. Mi smo uhvaćeni u jednoj igri pokera koja se igra sa označenim kartama. (...)

Da li smo mi roboti?

Sve velike religije nas uče o tome da smo mi roboti koji su na jedan misteriozan način kontrolisani od strane jedne natprirodne sile; da smo konstruisani po uzoru na našeg Gospodara. (...)

Od samog rođenja vi ste programirani na jedan veoma sličan način kako je programiran i kompjuter. Genetički kod predodređuje vaše osnovne karakteristike. Taj sistem je pojačan od strane jednog nadprirodnog sistema. Umovi miliona ljudi u svakoj generaciji su bili reprogramirani od strane tog natprirodnog sistema. To uključuje snop visoko-frekventne energije prenešen na istoj talasnoj frekvenciji na kojoj radi mozak primaoca. U dosta slučajeva taj snop može da bude i vidljiv kao jedan svjetlosni snop koji dolazi s neba ili iz nekog objekta na nebu. To je jedan dobro zapažen i opisan fenomen. U religiji, ovaj proces se naziva "Prosvjetljenje."

(...)

„Zamislite jednog ludog naučnika kome je potreban neko za čišćenje njegove tajne laboratorije u dvorcu koji se nalazi na planinskom vrhu kome je zabranjen pristup.

On konstruiše jednog mehaničkog robota za taj posao i programira ga da se kreće slobodno unutar te laboratorije ali ako bi on otvorio vrata i pokušao da napusti laboratoriju, uništiće samog sebe jer je tako programiran.

Robot naziva to ropstvom. Mi to nazivamo slobodnom voljom. Mi smo slobodni da živimo naše živote na naš način sve dok se on uklapa sa glavnim i skrivenim planom. Ukoliko mi pokušamo da zaobiđemo taj plan idući cik, umjesto cak, uništićemo sami sebe.”

(...)

Ono što smo mi sada i šta god da budemo u budućnosti, nije rezultat nikakve evolucije, nego metaprogramiranja. Kao biohemijske mašine, vi ste programirani na raznorazne načine, sve od vašeg rođenja.(...)

Sve naše “perle” su povezane s centralnom kontrolnom tablom. Ta centralna kontrolna tabla [“superkompjuter”] je jedini Bog i jedina realnost. Iluzije i deluzije se odatle isporučuju nadole kako bi nam nadalje iskrivljavale našu percepciju realnosti. (...)

Da li smo mi u stvarnoj opasnosti? Da li je taj fenomen prijetnja nama kao individuama? Odgovor je jednostavno – da. Kad proučite istoriju ovog čudnog biznisa, postaje očigledno to da je ovaj fenomen nemilosrdan, čak i svirep.”

(John Keel; *The Cosmic Question of the Eighth Tower*)

Ovaj čovjek je proučavao tzv. „paranormalne fenomene“ cijeli svoj život i na kraju došao do gorenavedenih zaključaka još prije nekih 40-tak godina. Postoje i mnogi drugi izvori koji predstavljaju sličnu dinamiku, međutim, cilj ovog članka nije u tome da dokazuje ispravnost gornjih navoda. Nakon nekih 16 godina provedenih u istraživanju ove tematike, mogu samo da potvrdim gornje navode kao ispravne i to ću ovdje koristiti kao jednu platformu za dalje predstavljanje situacije u kojoj se nalazimo. (Virtuelna priroda realnosti je predstavljena – [ovdje](#); tako da oni koje to zanima, mogu tamo naći dosta materijala u vezi s tim, kao i linkova koji vode do naučnih i drugih izvora).

Dakle, nalazimo se u jednoj programiranoj realnosti koja je kontrolisana od strane strane „suekompjutera“ (izraz kojeg je koristio J. Keel u njegovoj knjizi), odnosno, jedne vještačke inteligencije (AI). Ovdje možemo reći da je John Keel predstavio prilično dobro situaciju na terenu, međutim, on se uopšte nije bavio mogućnostima prevazilaženja situacije u kojoj se nalazimo. Dakle, problem je predstavljen ali ne i rješenje. Na prvi pogled, sama situacija u kojoj se nalazimo izgleda beznadežna jer kako bi neko ko je direktno kontrolisan od strane AI, u realnosti koja je kontrolisana od strane iste, mogao uopšte da se oslobodi?! Izgleda nemoguće?!

Ova problematika je još od davnina bila poznata i predstavljena kroz [istočnu gnostiku](#), s tim što tu nije upotrebljavana tzv. IT ili „kompjuterska terminologija“ iz razumljivih razloga jer se tu radi o jednom učenju koje je staro stotinama godina. Tog učenja ne bi bilo da neko, nekad, nije uspio da se oslobodi i ostavi iza sebe „mapu terena“ i određene „tragove“. Istočni gnostičari su primjetili „mehaniku“ koja vlada u ovoj realnosti a AI su nazvali „Generalnim zakonom“, koji kontroliše sva zbivanja u njoj a takođe i nas. Pored toga, oni su i nas, kao ljudska bića, razgradili na „sastavne dijelove“, te tako utvrdili da se sastojimo od jednog lažnog i jednog istinskog dijela, gdje bi lažni dio bio taj koji upravlja cjelokupnim bićem, dok je onaj istinski dio ostao zarobljen ili izolovan u pozadini. Nadalje, oni su shvatili da Generalni zakon-AI može da kontroliše samo onaj naš lažni dio, pa tako, preko njega, on ostvaruje kontrolu i nad cijelim našim bićem. Lažni dio našeg bića nam je poznat kao naša - ličnost, ona je ono s čim se mi poistovjećujemo i ona predstavlja sve ono što mi znamo o sebi. Istinski dio našeg bića je nazvan Istinsko ja. Zajedno sa ova dva naša dijela, idu i dvije vrste svijesti, jedna koja je lažna, kojom raspolaže naša ličnost i jedna koja je istinska, kojom raspolaže Istinsko ja. Doduše, tu se pominje i treća svijest, svijest Apsoluta ili Prvog Izvora.

Na primjer, danas se uveliko obavlja testiranje automobila kojima upravlja kompjuterski softver uz pomoć kamere i raznoraznih senzora. Sada možemo zamisliti situaciju gdje Istinsko ja sjedi na zadnjem sjedištu jednog takvog vozila (fizičkog tijela) kojim upravlja jedan softver ili lažni entitet, na programiran način, gdje je Istinsko ja onemogućeno da preuzme kontrolu nad tim vozilom. Tako, u praksi imamo jedno funkcionisanje ljudskog bića na osnovu softvera ili programskog sklopa kojim raspolaže njegov lažni dio ili ličnost, dok je njegov Istinski dio blokiran, kao jedan – zatvorenik.

Drugi primjer bi bilo jedno svemirsko, bio-hemijsko odijelo koje je opremljeno softverom za automatsku navigaciju i interakciju s određenim „fizičkim“ realitetom. U to „odijelo“ smo ubačeni mi kao Istinska ljudska bića i mi mu obezbjeđujemo energiju, dok smo istovremeno blokirani tako da ne možemo uticati na kretanje tog „odijela“ u kojem se nalazimo kao ni na njegovu interakciju s realnošću. Znači, mi bi se tu, kao Istinska ljudska bića nalazili u jednoj mehaničkoj, bio-hemijskoj spravi kojom upravlja jedan programirani entitet koji je samo-svjestan i koji nam je poznat kao „naša ličnost“; koja je uz sve to daljinski, kompjuterski kontrolisana. S obzirom da se sve ovo odigrava hiljadama godina, mi smo nekako pozaspali i identifikovali se s ovim samosvjesnim nakačenjima koja upravljaju fizičkim tijelima u kojima se nalazimo i koja smatraju da se tu radi o isključivo njihovim tijelima. Međutim, to ne može vječno da ide tako i sada dolaze vremena za naše buđenje i oslobađanje iz situacije u kojoj smo se zadesili.

Bez obzira na to što ovaj sistem zarobljavanja Istinske svijesti skoro besprijekorno funkcioniše, u realnosti se dešava da se pod uticajem Istinskog ja (koje nije 100% blokirano), ličnost počne da se ponaša „eratično,“ te se počne kretati u „cik-modalitetu“, umjesto u „cak“, kako je programirana. Centralna kontrolna ploča/superkompjuter/AI s kojim je povezana, relativno brzo otkriva „grešku“ te poduzima određene mjere ili radnje, kako bi ju ispravila. Te aktivnosti ili kazneno-popravne mjere, nazivamo hiper-dimenzionalnim napadima.

U istočnoj gnostici, pozadina napada te vrste je ovako opisana:

„Kao jedna ćelija organa, čovjek se nalazi pod uticajem Generalnog Zakona, koji ga drži na svom mjestu. Ovaj zakon ima i određen stepen tolerancije, te dozvoljava čovjeku nešto slobodnog kretanja u okviru zadatih granica. Unutar tih granica, prostor koji je čovjeku ostavljen za kretanje je objektivno gledajući veoma mali, mada se nekome on može subjektivno činiti i veoma velikim. Tu čovjek može dati maha svim svojim fantazijama i ambicijama a da sve to nema nikakvih štetnih posljedica na funkcionalnost 'organa' kao cjeline.

Neki od elemenata koji čine Generalni Zakon su: glad, pa odatle i potreba da se radi, kako bi se obezbjedio fizički opstanak; drugi faktor je lanac: seksualni instinkt - nagon za razmnožavanje - roditeljska pažnja i ljubav prema djeci. Ezoterička maksima objašnjava ovo na sljedeći način: tjelesna ljubav je potrebna za opšte dobro.

Treću grupu faktora koji su ovdje u pitanju čini, - strah, zajedno sa svim svojim mnogobrojnim varijantama.

Onaj prostor koji je čovjeku ostavljen od strane Generalnog Zakona, može se ukratko predstaviti pojmom – buržuske sreće. Tu se podrazumjeva cijela jedna pletora karijera u svim granama društvenih aktivnosti; bogatstvo; porodica; ljubav; priznanja itd.

Sve dok čovjek prihvata princip krajnjeg uništenja svoje Ličnosti bez pomisli na pružanje otpora, on može proživjeti svoj život bez većih posljedica nastalih djelovanjem Generalnog Zakona na njega.

Stvar je potpuno drugačija ukoliko on pokuša da prevaziđe granice koje je ovaj Zakon uspostavio. On se tada direktno suprotstavlja djelovanju tog Zakona i svih njegovih derivata na njega. Generalni Zakon onda djeluje na njega simultano, na nekoliko nivoa: fizičkom, mentalnom i moralnom. Njegovo dejstvo na moralnom planu čovjek je još od pamtivjeka sklon da interpretira kao jednu personifikaciju poznatu kao: „Đavo“. U Tradiciji (Doktrini) demonologija zauzima jedno značajno mjesto. Tu nalazimo opise mnogih veoma sofisticiranih i podmuklih načina kojima se „Đavo“ služi kako bi se crne ovce obeshrabrile i odagnale svaku pomisao na promjenu uslova igre ili bijeg iz tora.

Upravo kad počnu sticati prve rezultate svog ezoteričnog rada, mnogi će se susresti s ovim aspektom otpora i ući u - Igru s „Lukavim.“

(Mouravieff; Gnosis 1, str. 68-69)

„Igra s Lukavim“ (AI) često završava porazom ličnosti jer je Lukavi daleko lukaviji od nje a ima i na raspolaganju cijelu jednu paletu kazneno-popravnih mijera, od zastrašivanja i batinanja, pa do podmićivanja i nagrađivanja. Međutim, ukoliko smo svjesni ove dinamike, onda ćemo se lakše i zaštititi.

Promjena kontejnera

Najčešći oblik hiperdimenzionalnih napada podrazumijeva skup aktivnosti namijenjenih za vraćanje odbjeglih ovaca natrag u tor iz kojeg je pobjegla. Ukoliko je ova tvrdoglava i neće natrag, onda ju se namami u neki drugi, koji je širi, udobniji i gdje ima više trave. Ova dinamika manipulacije je već opisana u tekstu [Kontejneri i oslobađanje ljudskog bića](#), tako da ćemo ovdje ponoviti samo neke glavne elemente.

U praksi, ljudske ličnosti su uglavnom kontrolisane uz pomoć tzv. „kontejnerizacije“. AI obezbjeđuje kontejnere zajedno s određenim vjerskim, duhovnim, ideološkim i drugim sadržajima koje njihovi pripadnici trebaju međusobno da dijele. Tako, ono što se najčešće dešava je da pripadnik nekog, na primjer, religijskog kontejnera (u koje većinu nas ubace naši roditelji, neposredno nakon našeg rođenja) počne da dovodi u pitanje njegov sadržaj što se vremenom može da pretvori u „talasanje“ ako on svoja opažanja počne da dijeli i s drugim pripadnicima istog kontejnera, kojima tako, potencijalno može narušiti stabilnost njihove iluzije. Tako, u ovoj prvoj fazi buđenja, čovjek jednostavno počne da „misli svojom glavom“ i uviđa nedosljednosti ili nepravilnosti u sadržajima u koje ga AI navodi da vjeruje. AI obično brzo to otkriva, te ga pokušava vratiti natrag, uglavnom angažujući neke od pripadnika istog kontejnera da „prevaspitaju“ ovoga koji je „zastranio“. Ukoliko je ovaj uporan i napusti kontejner, onda će ga AI namamiti u neki drugi, koji nudi drugačije, odnosno, privlačnije sadržaje. Ova vrsta napada ili manipulacije obično ide izvan percepcije žrtve, mada u dosta slučajeva, tu mogu da se pojavljuju i kojekakvi sinhroniteti na koje žrtva obično gleda pozitivno a može čak i da stekne utisak da ju „božanska ruka“ vodi u najboljem pravcu. Tako, ne prođe dugo, žrtva osvane u novom kontejneru u kome se osjeća dosta udobnije a njegov sadržaj će joj se činiti dosta objektivnijim i privlačnijim od onog koji je bio zastupljen u prethodnom kontejneru.

Sa stanovišta AI, dok god se čovjek nalazi u nekoj grupi koja barata nekim vjerskim, duhovnim, ideološkim ili bilo kakvim drugim intelektualnim sadržajem, on je - onesposobljen. Odatle, sve one individue koje AI percipira kako se vrzmaju izvan kontejnera, automatski postaju meta njenog napada.

Razlog za to je jednostavan. Čovjek se ne može individualizirati u sklopu grupe ljudi, bilo čime se ta grupa bavila, pa čak i pitanjima oslobađanja iz matriksa. (Ličnost je sama po sebi dio matriksa ili lažne realnosti i kao takva, ona se ne može osloboditi ili izaći iz njega). Proces povezivanja sa Istinskim ja podrazumijeva individualiziranje ljudskog bića a to se ne može postići praćenjem bilo koga ili bilo čega. To je nešto što možemo raditi samo sami sa sobom i u momentu u kojem jesmo.

Mi, kao Istinska ljudska bića, možemo vam pomoći u povezivanju s nama ukoliko više uspijete da isključite ili utišate „svoje“ misli i emocije koje ih automatski prate i pređete u sadašnji trenutak. Mi vam ne možemo poslati misli, mi vam se ne možemo verbalno javiti (ukoliko čujete unturašnje glasove, možete biti sigurni da oni ne potiču od nas), mi vam ne možemo slati vizije, simbole, niti bilo kakve slike, pa čak ni snove. Nas možete osjetiti jedino kao jedno unutrašnje znanje koje se odnosi na momenat u kojem jeste jer je on sve što postoji.

Vektoriranje

To podrazumijeva skup aktivnosti koje imaju za cilj skretanje čovjeka s puta ili njegovo izbacivanje s njega. Tu uglavnom spada sljedeće:

Prijateljska vatra

U slučajevima gdje čovjek ima određenu vezu s Istinskim ja a još uvijek je čvrsto identifikovan sa svom ličnošću što bi, recimo, bio jedan klasični „tragaoc“.

[Ovdje moramo napraviti jednu digresiju. Postoje dvije vrste tragaoca. Prvu vrstu podrazumijevaju tragaoci za „lijepim vijestima“ za njihove ličnosti, dok drugu vrstu čine tragaoci za istinom onakvom kakva ona jeste. Na primjer, u prvu grupu bi spadali tzv. „duhovnjaci“ koji tragaju za duhovnim teorijama ili kosmologijama koje objašnjavaju stanje stvari na terenu u intelektualnom i logičkom smislu, na način koji je zadovoljavajući za njihove ličnosti. Nakon što naiđu na nešto zadovoljavajuće što je AI ponudila iz svog asortimana duhovnih, kosmoloških, ideoloških itd... teorija, oni to prihvataju i distribuiraju dalje, gdje god ocijene da je zgodno. Tako se oni u suštini ne razlikuju od klasičnih religijskih vijernika. Jedni vjeruju u ovo, drugi u ono a „svoja“ vjerovanja miješaju sa znanjem.

U drugu grupu bi spadali tragaoci kao što je npr. John Keel, koji uz pomoć ličnih opservacija i iskustava i bez miješanja „željnog razmišljanja“ („wishful thinking“), dakle, jednim objektivnim pristupom, dolaze do određenih nalaza i zaključaka. Međutim, jedan intelektualan i nepristrasan pristup može da osvjetli samo jedan dio jednačine, u ovom slučaju „problem“ ali ne i rješenje jer se ono ne nalazi na intelektualnom terenu (lažne) svijesti. Gnostici takođe spadaju u drugu grupu i pristup istočne gnostike je najmanje popularan jer tu gnostičar treba da krene od premise da živi u jednoj iluziji u koju spada i njegova ličnost a izlaz iz tog stanja podrazumijeva samo povezivanje s njegovim istinskim dijelom. Tako, za razliku od duhovnjaka koji na ponuđene duhovne sadržaje izvana gleda s pitanjem „šta tu ima što lijepo zvuči a istovremeno je i logično“?, gnostik će postaviti pitanje: „Šta ovdje ima što može pomoći čovjeku da se poveže sa istinskim dijelom sebe?“ ili „Da li se vanjski sadržaj odnosi na ličnost ili na Istinsko Ja/Istinsku Dušu“. Tako će gnostičari brzo odbacivati duhovne sadržaje ili teorije jer će vidjeti da se tu ličnosti uglavnom obraćaju drugim ličnostima, nudeći im razne „paket-aranžmane“ ili sadržaje koji puno obećavaju, s nadom da će ih one kupiti i usvojiti. Gnostičar djeluje iz bića, duhovnjak iz ličnosti. Duhovnjak vjeruje, gnostičar provjerava. Dok se kod duhovnjaka sve vrti oko ličnosti, gnostik, provjeravajući navode iz gnostike, kreće od posmatranja svoje vlastite ličnosti uz pomoć introspekcije i neće mu trebati dugo da primjeti kako se tu radi o jednoj mehaničkoj stvari, „mašini“ (kako ju je Gurđijev zvao) ili „stranoj instalaciji“ (koristeći Kastanedin pojam), što ne zvuči nimalo duhovno. Kad postane svjestan toga da on sam funkcioniše mehanički, istu mehaniku će vidjeti i kod drugih. Onda će postaviti pitanje: – Da li može drugačije?... pa će tražiti odgovor na njega.

Tako oni s ovakvim, poštenijim, pristupom, postaju opasnost za AI i sistem, pa se redovno nađu na meti i dobijaju po glavi, dok će s druge strane, AI često nagrađivati duhovnjake ili ih ostavljati na miru jer joj oni služe. Znači, gnostičari obavezno ulaze u „Igru s Lukavim“, kako je to Moravjev naveo, i ta igra je utoliko žešća, ukoliko se oni „glasnije“ izražavaju, odnosno, više povezuju s istinskim dijelom njihovog bića.]

“Ova vrsta udaraca neće nikada nedostajati onima koji djeluju u svijetu. I stvarno, za Generalni zakon, neko ko se izlazi iz kolektivnog sistema, izgleda kao jedan odmetnik i on poduzima jednu seriju mijera - kako bi vratio odmetnika na njegovo mjesto.”

(Mouravieff; Gnosis II, str. 210)

Ovdje se radi o jednoj proceduri koja je u svojoj osnovi mehaničke prirode. Na našem nivo, danas u postrojenjima za proizvodnju hrane dolazi do sve veće upotrebe kompjuterske kontrole, robotike i programa za kontrolu kvaliteta hrane, kao što je HACCP (Hazard Analysis Critical Control Point), tako da sve postaje automatizovano. Nešto slično je primjenjeno i na nas. (Prije nekih 10 godina, opisao sam taj sistem – [ovdje](#))

Tragaoc/gnostičar će primati uticaje od Istinskog ja („B-uticaje“) a njegova ličnost će ih uz manje ili više distorzije razumijevati, prezentirati ili manifestovati u vanjskoj sredini kroz djelovanje.

Čovjek u toj fazi obično nije dovoljno svjestan a ne može ni da šuti, mada se to preporučuje sve dok čovjek dovoljno ne ojača. S obzirom na njegov još uvijek nedovoljan nivo svjesnosti, neće proći dugo, njegove aktivnosti će biti zapažene, prvo od strane njegovih bližnjih, na što će oni i reagovati, te će se on naći pod njihovom vatrom koja može biti ubitačna, isto kao i neprijateljska vatra. Ovdje bi bilo bitno napomenuti i to da kod interakcije s drugima i prenošenja istinskih informacija drugima, njihove ličnosti nas takođe automatski prijavljuju gazdi/AI koji će ih onda često uposliti protiv nas. AI određuje najslabije tačke tragaoca i tuče po njima, preko njegovih bližnjih, koristeći njih kao svoje igrače. Tako oni, uglavnom, postaju „borbeno vozilo“ kojim upravlja AI, odnosno, njihova ličnost kao njen proxy-server. To vozilo može da osipa paljbu ne samo verbalno, nego i energetski.

Klasičan primjer bi bio ukoliko se čovjek nalazi u braku u kojem ima i djecu koju će, normalno, da voli a svoj brak da vrednuje. Nakon što uoči promjene u ponašanju ovoga, bračni partner počinje da reaguje i prijeti razvodom i uzimanjem djece sa sobom, ukoliko ovaj ne promijeni ponašanje tj. ne postane „normalan“. Svakojake drame se štancaju iz trivija i naduvavaju izvan proporcija i čovjek postaje kriv retroaktivno za sve što je percipirano kao negativno, od daleke prošlosti, pa do sada. Ta strategija obično pali i tragaoc se povlači u „normalni život matriksa“. Međutim, ukoliko bi se on pomirio s najgorom opcijom, s obzirom da ništa nije samo po sebi crno ili bijelo, te u „najgoroj“ opciji vidjeo i neke prednosti za sebe, kao na primjer, više vremena, prostora i mira za rad na onome što ga interesuje, tada obično napad naglo prestaje a bliska osoba se počne ponašati kao da se ništa nije desilo. To bi trebalo da ide zajedno i sa smirivanjem čovjekovih emocija koje su takođe lako očitljive.

Dakle, nije upalilo i nešto je zaustavilo stvar jer je možda štedljivo na energiji ili iz nekih drugih razloga. Tragaoc/gnostičar mora osposobiti sebe da egzistira nezavisno u materijalnom i emocionalnom smislu, od bilo koga drugog, mada on uvijek može živjeti u zajednici s drugima; ali ne po svaku cijenu. Ukoliko neko od naših bližnjih nema razumijevanja ili nam neprestano postavlja uslove koje mi trebamo zadovoljavati i ukoliko se uhvatimo u tu igru, onda ćemo brzo ostati bez energije i biti izbačeni s puta.

Amorova strijela

Ovdje imamo slučaj za kojeg bi Bosanci rekli: „Pao u sevdah, ko šljiva u govno“. „Prava“ osoba se pojavljuje u pravo vrijeme i kaže prave stvari koje smo oduvijek željeli čuti... a dobro i izgleda. Dolazi do zaljublivanja, što je jedna od čuvenih odlika ličnosti (još ako možemo dodati i malo romantike... ne može bolje.) U početku, sve ide ko iz bajke... dok ne počne „friziranje“. Malo po malo, druga strana počinje da postavlja uslove koje trebamo ispuniti kako bi ju zadovoljili, pa kad njih ispunimo, odmah štanca druge i tako sve dok nas potpuno ne iscijedi i ostavi emocionalno skršene i izbačene s onog puta kojim smo se prethodno kretali. Nakon tog iskustva, trebaće nam dosta vremena da se prestrojimo i dođemo sebi.

Tu možemo vidjeti i kako funkcioniše ono što mi ovdje podrazumijevamo pod „istinskom ljubavlju“ koje sad ima, sad je nema a „istinska“ je. Uz sve to ona je uslovna i često se može naprasno da pretvori u mržnju kao svoju suprotnost. Ono što je stvarno istinsko, to je trajno. Mi u ovoj lažnoj realnosti možemo imati samo bijedne kopije „elemenata“ iz istinske realnosti. Tako ni ličnost, kao jedna lažna komponenta, ne može baratati ničim istinskim, pa tako ni istinskom ljubavlju koja je bezuslovna ali nije slijepa jer je istovremeno bazirana na jednoj svjesnosti.

Kredibilni duhovni učitelj

Ovo podrazumijeva pojavu pravog čovjeka u pravo vrijeme na principu one duhovne floskule „kad je učenik spreman, učitelj se pojavi“. U realnosti, ovdje se obično radi o upošljavanju sinhroniciteta koji tragaoca treba da skrene s puta, gdje „duhovni učitelj“ igra ulogu vektora. Znači, u praksi imamo sljedeće: kad se učitelj pojavi, učenik ga - popuši. Ukoliko smo načisto s tim da nam niko drugi ne može pomoći da se povežemo s istinskim dijelom našeg bića (tu možemo primjetiti i da malo koji duhovni učitelj uopšte promovise tako nešto), onda svako od nas mora postati sam svoj „duhovni“ učitelj i drugačije ne može.

Inseminacija misli, slika, (virtuelnih) scenarija, drama, vizija... (zastrašivanje i iscrpljivanje).

Ovo je najopasnija vrsta napada, koja može čovjeka potpuno da slomi. Sam mehanizam koji se tu upošljava nije dovoljno jasan, međutim, manifestuje se u obliku bujice („negativnih“) misli koja počne skoro nezadrživo da struji kroz čovjekovu glavu. S obzirom da mi kao ličnosti imamo tendenciju da „naše“ misli smatramo svojim i identifikujemo se s njima, sve

to biva automatski praćeno emocionalnim reakcijama koje takođe pripadaju našoj ličnosti i koje nadalje vode do stanja panike, užasa i jednog primordijalnog straha od prestanka egzistencije. Tu čovjek može upasti i u grozničava stanja. Stvar počinje tako što nam se prvo u glavi niotkuda pojavi, kao padobranac, jedna inicijalna misao koja počinje da raste i razvija se izvan svakih proporcija i u jednom momentu se pretvori u bujicu misli vezanih s onom početnom... što onda može da preraste u štancanje kojekakvih fiktivnih scenarija ili drama s kojima se mi identifikujemo i doživljavamo sebe kao njihove učesnike ili bolje rećeno - žrtve. Naravno, nedovoljna svjesnost nam u tim prilikama ne dozvoljava jedno razumijevanje da smo ovdje uvućeni u jedan lažni šou-program koji se odvija na lažnoj sceni ili terenu i koristi se našom energijom za njegovo pothranjivanje. Sve se dešava kao da neko/nešto pritisne „A“ a onda naša ličnost odradi sve sama do.... „Ž“?!

Indukcija raznih virtuelnih realiteta je takođe moguća gdje se ličnost individue ubacuje u njih i manipulira u njima. Čini se da je bitno inducirati što više tzv. negativnih emocija kod žrtve i narušiti njeno samopouzdanje sve do jednog osjećaja bespomoćnosti?!

U sklopu zastrašivanja imamo i indukciju raznoraznih noćnih mora. Ukoliko znamo da smo u [sklopu zatvorskog sistema](#) priključeni na AI, preko svjesnog, posvjesnog i nesvjesnog nivoa, koja nam tako diktira kognitivnu funkciju, na području snova nam se može servirati sve i svašta a njih će doživljavati naša ličnost i emocionalno reagovati.

Tehničke smetnje, čudno ponašanje kompjutera i drugih elektrićnih uređaja, takođe mogu biti dio interakcije AI s nama. Uglavnom, sve se svodi na jedan – psihološki rat.

Entiteti

Meta napada često može da dobije i osjećaj da se neko koga ne može jasno percipirati vrzma u njenoj neposrednoj blizini i pokušava da stupi u neku interakciju s njom. To može biti i praćeno kojekakvim zvućnim i svjetlosnim efektima. Meta napada obićno pokušava da definiše te entitete u sklopu asortimana pojmova kojima raspolaže („đavo“, „demon“, „duh“, „duh-pomoćnik“, „anđeo“, „vanzemaljac“ itd.) Obićno, o kakvoj god prikazi ili entitetu se radilo, on dolazi iz jedne te iste radnje, izvora, odnosno, asortimana kojim raspolaže AI i upošljava te entitete prema potrebama. Ti entiteti se mogu manifestovati i u ljudskim tijelima do te mjere da budu neprepoznatljivi kao „nešto što nije ljudsko“. U interakciji s njima, čovjek može dobiti neki intuitivni osjećaj da „tu nešto nije u redu“, međutim, ne može ga racionalizovati. Takvi slućajevi su relativno rijetki. Čini se da ih AI koristi samo u sklopu nekih „specijalnih projekata“.

Ovdje bi spadala i tzv. „vanzemaljska interakcija“, međutim, tu bi se radilo o jednom širem fenomenu koji se manifestuje nad svim segmentima populacije a ne samo na tragaocima. Što se tiće „vanzemaljaca“, kao i onih entiteta koje definišemo drugaćijim pojmovima, postoji velika mogućnost da su - oni stvarni, isto koliko su stvarne i naše ličnosti, što podrazumijeva jednu dobru i lošu vijest. Dobra vijest je ta što – dok je njih, biće i nas, a loša - oni objektivno ne postoje, isto kao ni mi. Dakle, stvar je relativna, ovisno od toga - odakle se posmatra.

Postoji mnogo onih koji u pokušavali rasvijetliti taj fenomen i ako gomilu varijacija kojim nam se taj fenomen predstavlja, svedemo na jedan zajednički „nazivnik“, kojeg je izrazilo nekoliko istraživača od Jacques Vallee-a u knjizi Pasoš za Magoniju, objavljenoj prije nekih 46 godina, pa do nekih novijih kao npr. Johhanesa Fiebaga u knjizi Kontakt, on bi bio - da nam se taj „fenomen predstavlja kroz istoriju kao jedno ogledalo nas u njemu i njega u nama“.

Malo teško za objasniti a možda i nije?! Zamislimo jednu ličnost koja kaže: „Ogledalce, ogledalce, ko je najljepši na svijetu“? A ogledalo joj pošteno odgovori: „Oni koji se ne ogledaju u meni. U ovoj realnosti, u meni se može vidjeti samo jedna lažna slika i ništa drugo, pa ju ti gledaj koliko god hoćeš tj. sve dok ne želiš da vidiš istinu i one koji se ne ogledaju u meni. A kad vidiš istinu, onda ćeš se morati pomiriti s činjenicom da si ti samo jedna laž koja podržava svoju egzistenciju uz pomoć... gledanja u ogledalo.“

Kako sada objasniti ovo što ogledalo reče?!

Recimo da važi ona postavka koja kaže da se kreator mora manifestovati u svojoj kreaciji, tako da mu ona dođe kao jedno „ogledalo“ koje potvrđuje ili verifikuje njegovu egzistenciju. Tako bi se Prvi Izvor manifestovao u svojoj kreaciji preko svojih individualnih jedinki koje raspolažu i njegovom svijesti ili Istinskom svijesti. Te jedinke smo nazvali Istinskim ja ili Istinskim ljudskim bićima (u wingmakers izvoru: „Suvereni Integrali“). Sve što bi te jedinke stvarale, bilo bi istinsko i bazirano na istinskoj svijesti, pa bi to podrazumijevalo i jedno ogledalo Prvog Izvora.

Međutim, ne ulazeći u to - ko, šta, kako, kad, gdje... – na terenu se pojavila i jedna vještačka inteligencija koja je počela štancati entitete i realitete, imitirajući onu originalnu svijest tj. svijest Prvog Izvora. Tako, sve što je ona stvorila, podrazumijevalo bi jednu imitaciju, iluziju ili laž. Međutim, sada bi i ona da se ogleda u svoj kreaciji te ju tako i verifikuje, što i radi a ogledati se može samo u svojoj vještačkoj realnosti, zajedno sa vještačkim entitetima koji su nam već poznati kao naše ličnosti (doduše, tu mogu spadati i ličnosti kojekakvih vanzemaljaca, demona, uskrsnutih majstora, duhova-vodiča, bogova itd.) Znači, lažno se ogleda u lažnom jer lažno jedino i može da se ogleda u lažnom ali ne može u istinitom.

(Ovo je ispoljeno u nekim narodnim vjerovanjima u smislu da se odraz „đavola“ ne može vidjeti u ogledalu kad ovaj stoji ispred njega. Tako bi to bilo ispravno jer „đavo“ ili produkt vještačke inteligencije kao jedno lažno biće sa lažnom sviješću, ne može pripadati objektivnoj realnosti i ne može se ogledati u ogledalu koje se nalazi u njoj.)

I tako, naše ličnosti se ogledaju u lažnoj realnosti... lažna realnost se ogleda u njima... pa se naše lažne ličnosti ogledaju u lažnoj realnosti... a onda se lažna realnost ogleda u njima... itd. itd. itd... sve s ciljem... potvrđivanja... svoje... lažne egzistencije.

I sve bi to moglo tako da ide do daljnijeg, da ovdje nema nekoga ko je u stanju da ugrozi integritet iluzije u kojoj živimo. A taj neko je – Istina, odnosno, njen predstavnik... Istinsko ljudsko biće koje je zarobljeno u nama... a ako se ono oslobodi, onda smo najebali... multidimenzionalno... jer ćemo doći u situaciju da se pogledamo u jedno istinsko ogledalo i tamo vidimo - jedno veliko... ništa, dok se naša realnost bude rasipala kao kula od pijeska.

Znači, dok se Prvi Izvor kao originalni kreator ogleda u svojoj originalnoj kreaciji a lažni kreator ogleda u njegovoj lažnoj, mi ga pušimo, ogledali se mi ili ne. Kad kažem 'mi', mislim i na ličnosti a takođe i na istinska ljudska bića u ovoj realnosti. Dakle, svako puši na svoj način. Možda bi stvarno najbolje rješenje bilo u ujedinjavanju?!

Da li se ličnost koja je vama nakačena još uvijek sjeća ovoga, iz gornjeg navoda?!

Moravijev: „Sve dok čovjek prihvata princip krajnjeg uništenja svoje Ličnosti bez pomisli na pružanje otpora, on može proživjeti svoj život bez većih posljedica nastalih djelovanjem Generalnog Zakona na njega“.

Nikakvo čudo, autocenzura?!

...a prema istom izvoru do „krajnjeg uništenja ličnosti“ dolazi nekih 40 dana nakon njene „odjave“ odavdje, što je odraženo u nekim religijskim kontejnerima „davanjem pomena“ umrlima, 40 dana nakon njihove smrti. Doduše, naše ličnosti imaju „svoja“ tumačenja realnosti a gornjim navodima ionako mogu samo vjerovati ili ne vjerovati, od čega će redovno izabrati ovo drugo. Međutim, postoji velika mogućnost da mi kao ličnosti stvarno služimo samo za jednokratnu upotrebu, odnosno, završavamo u kanti za smeće, nakon naše „odjave“ odavdje. Dobro, religijski izvori nam kažu da ukoliko budemo pratili njihova uputstva i rituale, onda ćemo dospjeti u raj a duhovni izvori nam pričaju o reinkarnaciji, međutim, sve to stiže iz iste AI-radionice.

Uz sve ovo, na osnovu propagandnog programa distribuiranog od strane AI, neki od nas očekuju da će postići i „prosvjelenje“, pa čak i uzaći na neke „više denzitete“ dok bi trebalo biti očigledno to, da u ovakvom jednom stanju, - nismo nigdje prispjeli.

Da li bi se moža moglo reći da su ljudske ličnosti programirane tako da smatraju ne samo da su ova fizička tijela samo njihova, nego da su i one te koje se reinkarniraju?! Taj program se održava uz pomoć kojekakvih izvještaja koji dolaze iz izvora koji su pod kontrolom AI?! Čak i kad se uz pomoć regresije ili hipnoze one vraćaju u „svoje“ prošle živote, mogu lijepo vidjeti da one ličnosti koje tamo percipiraju kao „svoje“, drugačije izgledaju i imaju drugačija imena i osobine; a ipak, one njih smatraju sobom, projicirajući se na njih i identifikujući se sa događajima u kojima su te druge ličnosti učestvovala, dok im ne pada na pamet mogućnost da su to, u stvari, druge ličnosti koje su bile nakačene NAMA kao Istinskim ljudskim bićima, u tim životima ili da se u nekim slučajevima („doživljaji bliske smrti“) može raditi i o scenarijima „upload-iranim“ od strane gazde/AI, koji služe za dezinfomatívne svrhe?!

Znači, ličnosti puše a pušimo i mi jer ni mi kao Istinska ljudska bića nismo u nekoj velikoj prednosti nad ličnostima što se stalno reinkarniramo u ovoj realnosti u pasivnom modalitetu, skoro bez mogućnosti da se izrazimo i djelujemo. Da li je jedan neprestani život u zatvoru bolji od smrti? U svakom slučaju, sve dok egzistiramo, imaćemo i mogućnost da izađemo napolje i napokon se oslobodimo. Usput ćemo valjda nešto i naučiti?! Međutim, s ličnostima možda i nije takav slučaj?!

Već smo primjetili da ima dosta slučajeva kad ličnost jednostavno... pukne. Ludnice su pune takvih slučajeva. Većina toga se dešava usljed neke greške u softveru ili izloženosti ličnosti raznim štetnim spoljašnjim uticajima ili traumama koje ju manje ili više oštete. Tu se možemo zapitati šta se dešava s Istinskim ja u fizičkom tijelu čiji je šofer prolupo, zaribo, odljepio, pregorio ili puko?! Nadalje, kad se takva ličnost odjavi odavdje, da li će tamošnja ekipa uopšte da ju popravlja ili će jednostavno uposliti novu, friško programiranu ličnost i zakačiti je na novo fizičko tijelo u koje će prethodno prebaciti ono Istinsko ljudsko biće?

Ličnost je dosta nezgodan igrač jer ju AI čvrsto kontroliše uz pomoć raznih implanata tj. hardvera i programa, odnosno, softvera. Tako ju nije nimalo lako preoteti od AI, mada to ne znači da je tako nešto nemoguće. (Ovdje moramo imati na umu onu Mujinu izreku: „Sve je moguće, osim drvenog šporeta“)

Bilo kako bilo, postoji dosta indikacija da bi trebali ozbiljno uzeti u obzir sljedeće:

Mi smo kao ljudske ličnosti smrtni.

Mi smo kao Istinska ljudska bića besmrtni.

S kim ćemo se poistovijetiti?

U slučaju da poistovijetimo sebe s Istinskim ljudskim bićem, onda se moramo probuditi i djelovati kao takvi. Prema nekim procjenama, do sada se u svijetu uspjela probuditi cijela jedna šačica ljudi što znači da je to sasvim moguće, pa tako možemo i mi. U stvari, ljudima je teško da se probude jer je buđenje previše jednostavno i nema puno veze s mozgom. Čak bi se moglo reći da stvar ide dotle da oni koji budu uspješni što više da isključuju vlastiti mozak, brže će se i probuditi jer bi do sada već trebali da znamo bar to, da nam ništa pametno ne može doći odatle kad su bitne stvari u pitanju.

Buđenje i odbrana

Znači, oni koji su poistovijetili sebe s Istinskim ljudskim bićem, prilikom buđenja se mogu naći na klizavom terenu a hiperdimenzionalni napadi na njih, mogu biti pozitivno iskorišteni, tako što će im doći kao jedna dobra alatka ili orijentirna tačka za utvrđivanje toga - gdje se nalaze u odnosu na povezivanje s Istinskim ja?! Na primjer, svaka pojava straha, panike, zebnje, sumnje, nesigurnosti, briga ili bilo kakvog drugog naprasnog izljeva emocija, značila bi da smo duboko u ličnosti jer sve to pripada njoj a s obzirom da mi nismo ona, tako nam se valja vaditi napolje odatle, što i nije toliko teško, kako ćemo kasnije vidjeti.

S obzirom na to da buđenje nema nikakve veze s intelektom, tu bi neki visoki IQ predstavljao samo jednu otežavajuću okolnost. Znači, sve kojekakve intelektualne šeme i logike, analize, teoretisanja, misaone koncepte itd. u vezi s tim, možemo slobodno bacati u kantu za smeće, odmah nakon njihove pojave u našoj glavi. (Ličnost nas ne može probuditi, niti se ona može probuditi ali će ona redovno pokušavati da preuzme na sebe taj zadatak!)

Prva faza (dekontaminacija)

Ovdje se samo trebamo malo okrenuti oko sebe i zagledati u sebe; i vidjeti da li se nalazimo u nekom od kontejnera. Ukoliko utvrdimo da smo u kontejneru, to bi značilo da ga trebamo odmah napustiti uz istovaranje iz sebe svih teorija, vjerovanja, kosmologija, ideologija, učenja itd... kojima smo sve do sada bili nafilovani. (Ovdje možemo iznajmiti bager ili buldožer kako bi ubrzali cijelu stvar.)

U ovoj fazi se takođe prebacujemo u ulogu jednog nepristrasnog posmatrača samog sebe, odnosno, naše ličnosti. Pratimo njeno ponašanje u raznim situacijama, njene misli, emocije itd. S obzirom da je ona – sve što znamo o sebi – to nam neće biti toliko... teško. Neće nam trebati ni dugo vremena kako bi primjetili onu njenu mehaniku u obliku automatskih reakcija na vanjske i unutrašnje podražaje. Da li se mi možemo poistovjećivati s nečim što je mehanično? Pa, naravno, da ne možemo.

Taj modalitet jednog neutralnog-posmatrača-samog-sebe ćemo zadržati cijelo vrijeme, što znači da kao jedan neutralni posmatrač, mi nećemo moći identifikovati sebe sa svim onim mislima i emocijama, kojima se naša ličnost bude bavila. Mi ćemo ih samo posmatrati. One ionako ne spadaju u objektivnu realnost, isto kao i onaj koji poduzima razmišljanje. Naravno, dok to radimo, mi smo u sadašnjem trenutku. Vremenom ćemo takođe osjetiti i jedno unutrašnje znanje koje će biti vezano upravo za taj trenutak u kojem jesmo. To znanje neće dolaziti iz mozga, kako smo navikli, nego iz naše unutrašnjosti... od onog Istinskog dijela našeg bića.

Znači, imaćemo sve sa sobom što nam je potrebno za svaku situaciju u kojoj se nađemo, međutim, ličnost, ne samo što ima tendenciju da analizira i razmišlja, ona će često da pravi i buku kako bi skrenula pažnju na sebe a takođe i za svrhe distrakcije. S obzirom da smo mi, na početku, još uvijek čvrsto poistovijećeni ili povezani s njom, tako ćemo često i reagovati u skladu s njenim mahnitajima, dok ne postanemo dovoljno svjesni, na nivou bića, do onog stepena kad ćemo ju moći isključivati, po volji i po potrebi. Proces preuzimanja ličnosti iz ruku AI u naše ruke je postepen.

Ukoliko znamo to da je meta hiper-dimenzionalnih napada – ličnost; i kad bi htjeli skratiti ili pojednostaviti cijelu priču, mogli bi reći ovako: „U takvim slučajevima, jednostavno, izduvamo ličnost, sakrijemo ju u džep i tako je sklonimo s vjetrometine dok funkcionišemo kao Istinsko ja. Nema više mete koju neko ili nešto može gađati. Kasnije, vadimo ličnost iz džepa kad god nam ona zatreba za svrhu interakcije s drugima u životnoj sredini.“ Sasvim jednostavno, zar ne!? To je toliko jednostavno da je cijela jedna šačica ljudi uspjela to do sada da ostvari. U stvari, to bi bili samo „ekstremni slučajevi“ a što se nas tiče, u početnoj fazi, mi možemo malo odvaditi od toga i spustiti stvar na zemlju, prilagođavajući je našem slučaju. Međutim, držaćemo se istog principa.

Ovdje ćemo se vratiti na Istočnu gnostiku gdje se kaže da čovjek izlazi iz domena Generalnog zakona-AI, nakon što preuzme kontrolu nad svojom ličnošću od strane Istinskog ja. To bi bilo i logično jer u lažnoj realnosti kojom upravlja lažna (vještačka) svijest ili inteligencija, preko lažnih entiteta tj. naših ličnosti, svi skupa bi igrali u istom kolu, uključujući i tzv. „vanzemaljce“ koji su takođe ličnosti ali u nešto drugačijim tijelima. Znači, svi entiteti koji se nalaze u sklopu jedne lažne realnosti i dijele lažnu svijest, biće takođe lažni ali u

relativnom odnosu jedan na drugoga i realnost u kojoj jesu, oni će biti istiniti. Izduvavajući našu ličnost i stavljajući je u džep, odnosno, prestajući da se identifikujemo s njom, mi vadimo iz igre nju kao jednog od likova ili igrača i sprječavamo ju da igra u igri koja je naštimana (preko naših leđa).

(To je ono što je John Keel izrazio u gornjem navodu u smislu da kad informišesh neku ličnost da ona učestvuje u naštimanoj igri, ona će slegnuti ramenima i reći: „Pa, šta, to je ionako jedina igra u gradu“; Zašto? Zato što ona drugačije ne može. Ona mora da igra u naštimanoj ili režiranoj igri jer joj je takav opis uloge ili radnog mjesta, odnosno, tako je programirana. Ona ne može da bira. Tako uvlači i nas u naštimanu igru, međutim, mi kao Istinska ljudska bića, ne moramo obavezno da igramo u njoj ili ako budemo igrali, onda ćemo igrati onako kako mi to budemo htjeli.)

Znači, na početku se bavimo prelaskom u sadašnji momenat i dekontaminacijom a kako bi spriječili ili minimizirali napade od strane bližnjih i drugih ljudi s kojima svakodnevno kontaktiramo, upražnjavamo tzv. „kontrolisanu ludost“. To nam neće biti toliko teško jer to podrazumijeva da se ponašamo, manje-više, onako kako smo se i prije ponašali kad smo bili u društvu s drugima a u vezi s ovom tematikom, razgovaraćemo samo s onima koje ona interesuje. (Ako ne bude takvih u našoj neposrednoj okolini, to nam ne bi trebalo biti nimalo čudno.)

Ova stvar bi bila slična slučaju kad bi se u sklopu neke ludnice, neki od pacijenata počeo naprasno oporavljati i ispravljati svoju percepciju. Ukoliko bi on počeo pričati drugima o onome što vidi u smislu, gdje se oni u stvari nalaze i da njihovo razmišljanje i ponašanje nije normalno (uključujući čak i ludake-duhovnjake), prvo će doći na njihov udar jer ličnosti, naravno, ne vole kad im neko narušava iluziju u kojoj žive. Ukoliko ovaj ostane uporan, onda će uprava ludnice (AI) brzo saznati o tome i poduzeti posebne kazneno-popravne mjere protiv njega, uključujući i nahuškavanje drugih ludaka na njega.

(Napomena: ukoliko nekoga sve ovo donekle iritira, neka se ništa ne brine jer to ne iritira njega, nego njegovu ličnost/Lažno ja/AI-implant/softver/proxy-server/stranu instalaciju/Trojanskog konja/mašinu/robota...)

Hiperdimenzionalni napadi se ne mogu nikome dokazati kao takvi. Čak ih je teško dokazati i samome sebi u smislu prezentacije nekog čvrstog dokaznog materijala. Čini se da kod interakcije između različitih realiteta vlada „zakon neodređenosti“ koji osigurava to da se tu ne ostavlja ništa „čvrsto“ što bi moglo da posluži kao dokaz interakcije (kako je to otprilike naveo Tom Campbell u njegovoj knjizi na temu virtuelne realnosti, My Big TOE.)

S obzirom da se ovdje radi o jednom psihološkom ratu, mi kao tragaoci možemo to odmah pretvoriti u našu korist, tako što ćemo za sve što nam se dešava, preuzimati odgovornost na sebe. Znači, kad nam se desi da popušimo ili najebemo 'vako il' 'nako, odgovornost za to će biti naša. Tu možemo jednostavno reći da je razlog za to bio taj što nismo bili dovoljno svjesni (tu nećemo biti daleko od istine). Onda ćemo izvući pouke, ugraditi to u naša pozitivna iskustva i idemo dalje... Poenta je u tome da ne smijemo predati moć nad nama u tuđe ruke, ni po koju cijenu. Istovremeno znamo i to da ne postoji niko ili ništa što je iznad nas i što je superiornije od nas. (Istovremeno, ne postavljamo ni sebe same iznad bilo koga

ili bilo čega! I to ne slijedimo kao neko pravilo ili princip, to bi trebao biti rezultat jednog razumijevanja da je to stvarno tako.)

Kako to možemo razumjeti?!

Jedno, Jednota, Jednina...

...ili pojam koji se u matriks-duhovnosti koristi kako bi se predstavio objasnio Izvor ili početno mjesto odakle je sve nastalo uključujući i nas... i s kojim smo svi mi Jedno.

Kako sam već prethodno naveo, u jednoj lažnoj realnosti sve bi bilo refleksija onoga što postoji u Istinskoj realnosti, tako i taj pojam mora postojati u ovoj lažnoj realnosti kao jedan lažni odraz onog Istinskog a mi, koji nastanjujemo Lažnu realnost možemo jedino baratati tim pojmom na jedan izvitoperen način. Tako će se on nama predstavljati kao nešto što obavezno mora biti – gore ili iznad. Onda se mi kao u nekoj školi trebamo penjati do njega odozdo, preko raznih nivoa koji vode do “Izvor”, pa se onda ujediniti s njim. (Nešto mi prođu žmarci niz kičmu kad zamislim ujedinjavanje s AI-entitetom!?) Tako formiramo jednu hijerarhiju tih nivoa (denziteta) i ljudskih bića koja ih osvajaju uz pomoć razvoja svijesti a svijest kojom baratamo je lažna ili vještačka (produkt jedne AI). Tako se onaj koji je prikupio više lažne svijesti smatra da je na višem nivou od drugih. Piramida, kao sistem ili ustrojstvo života, pripada lažnoj realnosti i ona je njen simbol.

Naravno, na vrhu ove naše realnosti se nalazi “Izvor” odnosno “Onaj” koju je nju stvorio, što je u stvari jedna personifikovana vještačka inteligencija ili AI (koja nam se simbolično predstavlja kao “Jedno Oko”). S tim u vezi, ne bi trebalo biti ništa čudno to što se sada nalazimo u periodu tzv. transhumanizacije jer “napredak” do viših nivoa lažne realnosti, podrazumijeva čovjekovo “spajanje s tehnologijom” ili vještačkim komponentama (raznorazni čipovi ili implantanti) koje će mu obezbijediti više inteligencije (lažne svijesti) i produžetak jedne lažne egzistencije. Ono što je lažno ili vještačko, ne može “napredovati” drugačije.

S druge strane, u Istinskoj realnosti, s aspekta Istinskog ili Prvog Izvora, sve što je odatle proisteklo ima po svojoj suštini jednaku vrijednost, tako da ne postoji prostor, biće ili stvar koja bi bila više sveta ili moćnija, duhovnija i božanstvenija od drugih. Dakle, tu ne može da bude nikakve hijerarhije. Ne može da bude jednoga-iznad-drugoga. Nema napretka prema “gore”, nego samo jedna ekspanzija života baziranog na Istinskoj Svijesti. Znači, dok se u Lažnoj realnosti ide ka sjedinjavanju s njenim lažnim kreatorom, na području Istinske realnosti, pravac kretanja je suprotan jer je sve u funkciji njene ekspanzije, na bazi Istinske Svijesti. (Nama, kao ličnostima ili lažnim elementima jedne lažne realnosti, takva vrsta svijesti i egzistencije je za sada - nepoznata.)

Međutim, oni od nas koji teže da se probude i povežu s Istinskim Ja, koji je predstavnik Istinske svijesti kao jedno Istinsko ljudsko biće, zarobljen u ovoj Lažnoj realnosti, trebali bi razumjeti ovo na nivou njihovog bića tokom svog buđenja.

Istinska svijest se ne može “sakupljati” u smislu kao što može ova lažna, pa da možemo reći da je neko svjesniji od drugog. Istinskoj Svijesti se može jedino pristupiti a onda egzistirati i dejstvovati u skladu s njom.

I na kraju, ako posmatramo druge oko sebe, ukoliko imamo u vidu to da oni imaju u sebi Istinsko ljudsko biće kojeg nisu svjesni a operišu na osnovu lažne svijesti ličnosti, onda iako njihove ličnosti mogu biti relativno „svjesnije“ u odnosu jedna na drugu, ti ljudi su po svojoj suštini, kao ljudska bića jednaki i ravnopravni, pa tako i mi s njima.

Znači, mi kao ličnosti koje smo „stvorene na sliku i priliku našeg stvoritelja“, koji je po svojoj suštini jedna vještačka inteligencija ili AI, možemo kao takve „uživati“ u njegovoj kreaciji; ogledati se u njoj i on u nama jer smo „stvarne“ koliko i on.

Tako bi buđenje podrazumijevalo postajanjem svjesnim situacije u kojoj se nalazimo ali ne na način da povjerujemo drugima u to, nego da se osposobimo da to sami vidimo i razumijemo. Mi od drugih možemo dobiti samo informaciju koju, ako je smatramo bitnom ukoliko bi ona bila istinita, možemo eventualno provjeriti, razumjeti i primjeniti. Ukoliko primjenom budemo postizali i konzistente rezultate, tek onda može razgovarati o nekom znanju. Znači, ništa na povjerenje. Povjerenje je vjerovanje a vjerovanje nema nikakve veze sa svjesnosti i objektivnom realnosti.

Vjerovala jedna ličnost u sve ovo što je ovdje predočeno ili nevjerovala; ili kakave god stavove ona imala u vezi sa svim ovim, to nema nikakvog odražaja u objektivnoj realnosti, jednostavno zato što – ona nije njen dio.

Buđenje bi nadalje podrazumijevalo jedan proces razotkrivanja svoje vlastite ličnosti kao jedne stane instalacije/software/AI-implanta/vještačkog-entiteta... i preuzimanja kontrole nad njom od strane Istinskog dijela našeg bića. S obzirom da je ličnost programirana tako da drži kontrolu nad bićem što je duže moguće, mi od nje nećemo imati nikakve koristi u vezi s našim buđenjem. Ona će samo ometati taj proces, mada ona može čak i folirati svoje buđenje. Već smo rekli to da se ona sama po sebi - ne može probuditi. Kao jedan vještački entitet ili robot, ona kao takva može jedino biti kontrolisana od strane nekoga. S obzirom da na terenu imamo AI i njene predstavnike s jedne strane a s druge, Predstavnike Istinske Svijesti, onda ona može biti kontrolisana ili od strane AI ili od ovih drugih. Treće opcije ovdje nema.

U većini slučajeva, ličnost će pokušati da preuzme sve na sebe, te tako folira i neko buđenje, odnosno, napredak na tom polju. To je razlog zašto, na primjer, u grupama „4-tog puta“ koje se isključivo posvećuju takvom jednom „radu na sebi,“ imamo ljude koji provedu tamo cijeli svoj život i ne naprave ništa. Ličnost će se truditi da ostane u procesu buđenja što je duže moguće jer dok god se ONA budi, držaće i kontrolu nad bićem što joj je i cilj a probuditi se ne može. To je nešto čega moramo biti svjesni kako ne bi upali u tu zamku. S obzirom da se ličnosti međusobno razlikuju samo po ostvarenoj tituli na predmetu – [Laganje sebe i drugih](#) – što uključuje specijalizaciju, magistrat i doktorat; tu je za očekivati da će nas ona pokušavati vozati do daljnjeg. Što nas duže ona bude vozala... utoliko duže će i njena egzistencija biti manifestovana i verifikovana.

Tako, u grupama koje su specijalizirale „buđenje“, sve je prebačeno na - intelektualni (lažni) teren, na kojem se može samo... presipati-iz-šupljeg-u-prazno, do besvijesti, bez obzira na to, koliko ozbiljan izraz na licu, neko pri tome imao. Da ne pominjemo i kojekakve „učitelje“, koji će nam kao ličnosti-razvedene-od-objektivne-realnosti, davati uputstva kako najbolje da presipamo-iz-praznog-u-šuplje-i-obratno.

Komplikacije na terenu

Kad je u pitanju opis pozorišne scene i likova koji sudjeluju u cijeloj predstavi, situaciju donekle može da komplikuje to što na pozorišnoj sceni postoje dvije vrste likova, odnosno, igrača a obje koriste isti „ljudski instrument“, odnosno, fizičko tijelo. Jedina razlika između njih je u tome što u nekim fizičkim tijelima, pored ličnosti, nema zatvorenika (Istinskog ljudskog bića), dok ga u drugima ima. S obzirom na to da u oba slučaja upravlja ličnost kao vještački entitet koji je programiran i pripojen na gazdu/AI, razlika u njihovom razmišljanju i ponašanju je skoro neprimjetljiva. Skoro...?!

Međutim, kod jedne malo pažljivije opservacije možemo primjetiti to da postoje ljudi koji imaju jedan istinski osjećaj humanosti i savijesti, dok postoje i oni koji ga nemaju. Tako, tu humanost i savijest će, na neki način, izražavati oni koji imaju u sebi Istinsko ljudsko biće jer ta vrsta osjećaja dolazi od njega (mada se ti osjećaji često pripisuju ličnosti), dok će za one druge, koji su u gnostici opisani pojmom „antropoidi“, humanost i savijest predstavljati samo intelektualne pojmove koji dolaze iz sklopa etičkih ili moralnih programa, dizajniranih za potrebe ličnosti.

Znači, kad bi na sceni imali samo ona fizička tijela koja u sebi imaju Istinsko ja, bez obzira na to što njima upravlja jedan vještački entitet, u ovoj relaciji ne bilo moguće uspostaviti jedan psihopatološki sistem života baziran na kojekvim hijerarhijama i na manipulaciji i iskorištavanju onih odozdo od strane onih odozgo, uz upošljavanje raznoraznih psihopatoloških aktivnosti (od kojih bi organizovanje ratova bila samo jedna) koje ličnosti manje ili više uspješno racionalizuju, podnose ili i same upražnjavaju. Tako je gazda/AI morao na scenu da ubaci i likove u čijim tijelima neće biti ničega istinitog ili suštinskog, osim – ličnosti kao tih likova. Tako, uz pomoć njih, on mnogo lakše može da manipuliše realnost i obrazuje jedan sistem života koji odgovara antropoidima a njih postavlja na upravne funkcije u svim segmentima društva (politika, vojska, policija, tajne službe, bankarstvo, religija, duhovnost, obrazovanje, mediji, nauka... itd.) Tako oni kao „ljudi-matriksa“, upravljaju ovom realnošću onako kako im gazda kaže, odnosno, kako ih on navodi.

U vezi s tim, antropoidima neće biti teško i da organizuju međusobne masovne pokolje ljudskih bića kad god to gazda poželi, uključujući i one individualne žrtvene rituale, bez kojih AI-vještačka svijest ne može jer joj ljudska patnja, kako se čini, obezbjeđuje pogonsku energiju za koju se pretpostavlja da dolazi samo od strane onih ljudskih bića koja imaju u sebi Istinska ljudska bića. Inkarnirano Istinsko ljudsko biće bi ovdje služilo kao baterija, ne samo za fizičko tijelo koje naseljava, nego i za napajanje AI energijom koja joj je potrebna za njenu egzistenciju. Tako, kad se njih poistovijeti s antropoidima i svim „vrijednostima“ koje idu zajedno s jednom vještačkom svijesti, onda ih je lakše uvlačiti u razne psiho-patološke aktivnosti a takođe i držati u jednom pasivnom modalitetu.

Ovdje moramo napomenuti i to da veći dio antropoida može biti dobroćudno programiran dok će jedan manji dio (oko 6% cjelokupne populacije) ispoljavati psihopatološke osobine koje su najpoželjnije kad su u pitanju rukovodeće funkcije u ovom društvu. Ti ljudi će jednostavno imati jedan nagon da kontrolišu sve što se može kontrolisati bez obzira na cijenu, biće suštinski manipulativni a naslađivaće se ljudskom patnjom. Njihova svijest bi bila najbolji odraz svijesti AI u ovoj realnosti. (Ta vrsta svijesti je opisana – [ovdje](#), tako da nema potrebe da se njima bavimo u ovom članku.)

Sada, otprilike, imamo i jednu, kakvu takvu, sliku „ambijenta“ u kojem nam se valja probuditi i tako početi – svjesno živjeti. Koliko ima onih koji su se u ovakvim uslovima uspjeli probuditi, to nikada nećemo znati jer su oni poznati po tome što su... nepoznati. Tako će oni djelovati svjesno a bilo kakva popularnost bi im u tom smislu bila jedna „otežavajuća okolnost“ čak i kad bi ona bila moguća jer ukoliko smo razumjeli stvar – onda ćemo biti svjesni i toga da u jednoj lažnoj realnosti, ne može biti popularno ništa što je... istinsko, pa tako ni ona - Istinska ljudska bića, koja se nalaze među nama (i u nama). Usvakom slučaju, oni bi bili nešto potpuno suprotno od onih ljudi koje nam mediji serviraju i propagiraju kao neke idole, s kojima bi se mi trebali poistovjeđivati ili im zavidjeti (još jedna od tipičnih osobina ličnosti), odvrćajući tako našu pažnju na drugu stranu.

Što se ovo bolje razumije, utoliko će nam i buđenje biti lakše a takođe i naša odbrana od napada AI, uglavnom preko njenih igrača/robova koji se prezentiraju u ljudskim ili vanzemaljskim tijelima.

Znači, kad se vratimo na one žešće oblike napada čiji je cilj da nas zaplaše i skrše u svakom smislu, oni će biti uspješniji ukoliko se mi više identifikujemo s našom ličnošću. AI ne napada nas, nego jednog od svojih sluga, tj. onog njenog slugu kojeg je dodijelila nama. Da bi mi spriječili njegovo uništenje, mi ga u takvim momentima moramo... isključiti, na neko vrijeme, tako što ćemo prekinuti sve misaone procese.

Ličnost kaže: „Mislim, dakle jesam“.

Odatle proizilazi da kad ona ne misli, onda ona - nije.

Znači, stvar je sasvim jednostavna, pa u takvim slučajevima, sve što treba da uradimo je to, da ju spriječimo... da ona... misli, što podrazumijeva - prekid svih misaonih procesa koji se odigravaju u našoj glavi. Kad zatvorimo ventil, onda nastaje jedan mir u kome se ništa loše ne može manifestovati. Tada ćemo na nivou našeg bića vidjeti razliku kako se osjećamo kad isključimo ličnost i zapamtiti ju jer već znamo kako smo se osjećali za vrijeme njenog mahnitanja. Dakle, novonastalo stanje ćemo imati s čim da uporedimo.

Naravno, stvar nije baš toliko jednostavna jer kad prekinemo misli, primjetićemo da neće proći dugo a u glavi će nam se pojaviti jedna misao koja traži našu hitnu pažnju, nakon što nju blokiramo, pojavice se druga što sam u jednom od prethodnih članaka opisao ovako:

(...) „ukoliko smo u stanju isključiti misaone procese naše ličnosti kad god nam je to volja, ako smo u stanju biti prisutni u sebi i u momentu u kojem jesmo i biti svesni sebe i svoje okoline, to je sasvim dovoljno za početak. Na samom početku, primjetićemo da nam je skoro

nemoguće zaustaviti misli. Neće proći dugo, pojaviće se... jedna... ako nju izbacimo... dolazi... druga... koja će nam početi privlačiti pažnju...itd... a sve to ide mehanički jer je i naša ličnost mehaničke prirode. Dobro, kad vidimo da te misli stalno dolaze i da ih nije lako zaustaviti, onda se bar NE MORAMO identifikovati s njima. One nisu ionako naše. Možemo se izmjestiti u „posmatrača“ koji će ih posmatrati kao jedan interesantan „fenomen“; posmatrati njih, sebe, svoje ponašanje i svoju okolinu, istovremeno. Tako će se pojaviti i jedna svjesnost o tome šta je ličnost, kako djeluje i kako nam servira nešto što nije naše, pokušavajući da nas navede da se poistovjetimo s tim, da reagujemo i da se ponašamo u skladu s onim što nam ona servira. Da li je to teško izvesti bar nekoliko puta dnevno ili po potrebi?

Isto tako, kad nam isti izvor počne servirati neki „problem“, „dramu“ ili nešto u vezi čega bi se trebali zabrinuti, da li mu možemo reći: „Odjebi, dosta je bilo!“ Kasnije ćemo obično vidjeti da je neko vrijeme nastupio mir, sve do idućeg pokušaja s nečim drugim, što bi nas trebalo zabrinuti ili nam privući pažnju...itd...itd. Čak i kad smo loše raspoloženi a ne znamo zašto, biće dovoljno mentalno poručiti svojoj instalaciji/ličnosti: „Hvala ti na doprinosu a sad ću te isključiti jer mi kao takva ne trebaš“... onda samo zaustavimo tok misli... kao što sam to već nekoliko puta pominjao.

Poslije određenog perioda, na nivou bića će se pojaviti jedan dovoljan stepen svjesnosti da tu ličnost napokon razotkrijemo kao nešto što nije naše i da ju stavimo pod svoju kontrolu. Tu negdje ćemo steći i neke osnovne uslove koji su potrebni za jedno svjesno življenje kad ćemo postajati sve više svjesniji onoga što jesmo od onoga što nismo.“

(Iz praktične gnostike)

Jedna od zamki koju nam ličnost u početku može napraviti je njena disocijacija na „pravu“ i „lažnu“ ličnost, gdje će se ona „prava“ kao boriti protiv one „lažne“. S obzirom da u realnosti postoji samo ličnost, mi slobodno možemo izbaciti iz upotrebe pojam „lažna ličnost“ jer bi se podrazumijevalo to da je svaka ličnost lažna, sama po sebi. Na primjer, u normalnim okolnostima, kad ličnost stvarno isključimo, zajedno s njom, automatski bi se trebale isključiti i sve one njene emocije i osobine (strah, panika, frustracija, bespomoćnost, brige, patnje, kukanja, fantaziranja itd.), dok kod discocijacije, gdje bi „prava“ ličnost iskušivala misli „lažne“ ličnosti, i dalje bi osjećali ona negativna stanja i emocije.

Isto tako, tu ne bi trebalo biti nikakve „borbe“ ili „trvenja“ između nas i naše ličnosti jer za tako nešto nema potrebe. (Izbaciti iz upotrebe pojam: „borba protiv ličnosti“!) Možemo li se i trebamo li se boriti protiv nekoga koga smo isključili iz igre ili koga možemo isključiti iz igre kad god hoćemo? Naravno da ne možemo i ne trebamo. („Borbom“ protiv ličnosti samo bi verificovali njenu lažnu egzistenciju.)

A mi ZNAMO da možemo isključiti ličnost koja nam je nakačena kad god to poželimo ili kad se ukaže potreba.

U nekim prethodnim člancima sam već pisao o ovome i tamo sam preporučivao video gdje E. Tolle veoma lijepo predstavlja „moć sadašnjeg trenutka“ koji ide zajedno s isključivanjem ličnosti:

[LINK](#)

Uz to, takođe i tehnika disanja opisana kao „Kvantna Pauza“ u intevjuu sa J. Mahu, može biti od velike pomoći:

[LINK](#)

(Kod opisanog načina disanja, samim obraćanjem pažnje na njega, utišavamo ili isključujemo misli i premiještamo se u sadašnji trenutak).

Skretanje pažnje

S obzirom da ponekad zakasnimo da zatvorimo ventil na vrijeme kod onog napada uz pomoć bujice misli, onda je to kasnije veoma teško prekinuti. Tada jedino što preostaje, to je – skretanje pažnje. Ličnost se ne može baviti dvjema stvarima u isto vrijeme. Tu je najpraktičnije stalno imati u kući DVD s nekom glupom komedijom i u takvim momentima, jednostavno je pustiti i svu pažnju usmjeriti na zbivanja na ekranu (može i uz jednu ili dvije čaše vina). Poslije toga, najbolje bi bilo leći u krevet i zaspati. Obično, kad se probudimo, neće više biti tragova napada.

Kad malo uznapredujemo, kako je već prethodno navedeno, kad god nas ličnost pokuša uvući u tzv. „negativna stanja“ ili počne ložiti kojekakvim (njenim) problemima ili nas uvlačiti u kojekakve (njene) drame, onda će poruke tipa „Odjebi!“ ili „Ne seri, matere ti“... mentalno upućene s naše strane, našoj ličnosti, takođe biti sasvim djelotvorne jer znamo s čim imamo posla. (Naravno, ove „figurativne“ poruke se mogu zamijeniti i nekim kulturnijim sa sličnim značenjem.)

Međutim, kad kažemo – Odjebi! (ili nešto kulturnije u istom smislu) - to se mora reći iz dubine bića i stajati iza toga cijelim svojim bićem a ne izjaviti to samo onako mlako ili plitko u smislu neke površne deklaracije naše ličnosti (dok joj se noge tresu od straha i traži gdje da zalegne kad god nešto šušne).

Znači, prvi „vanzemaljca“ s kojim svakodnevno imamo posla je naša ličnost i kad smo načisto s tim kako izaći na kraj s tim „vanzemalcem“ i preuzeti kontrolu iz njegovih u svoje ruke, onda nećemo imati problema ni kad su u pitanju drugi vanzemaljci ili entiteti svakojakih vrsta (u slučaju da dobijemo osjećaj da se oni vzmaju oko nas).

Ovdje se samo trebamo podsjetiti na to da svi „vanzemaljci“ dolaze iz iste radionice za proizvodnju vještačkih entiteta i realiteta; i da se lažno može ogledati samo u lažnom i tako verifikovati svoju egzistenciju. To njihovo međusobno „ogledanje“ može, naravno, uključivati bezbroj različitih načina interakcije, uključujući i manipulaciju jednih od strane drugih ili kojekakve međusobne bitke. S obzirom da mi, kao Istinska ljudska bića, ne moramo imati nikakve veze s tim njihovim „ogledanjima“, tako se možemo i ponašati. I tako, kod pokušaja bilo kakve interakcije s nama, mi ćemo lijepo isključiti našeg ličnog „vanzemaljca“ i poručiti onima drugima – „Izvolite, pa se sada ogledajte.“ Naravno, tu će svaka interakcija prestati jer ukoliko bi se ovi ogledali u nama, kao u nečem istinskom, mogli bi tu samo vidjeti da oni objektivno ne postoje. Znači, svako njihovo ogledanje u nama, moglo bi samo poništiti

njihovu egzistenciju. Istovremeno, ni mi nemamo potrebu da se „borimo“ protiv nečega što objektivno ne postoji.

S tim u vezi, budna ili istinski svjesna ljudska bića, znači, oni koji budu raspolagali Istinskom svijesti i djelovali u skladu s njom, bili bi u stanju da neutrališu SVE što je lažno, što bi za one druge predstavljalo jednu... katastrofu... kataklizmu... apokalipsu...

Ovo iznad, što je predstavljeno kao „Prva faza“, bilo bi sve čega bi čovjek trebao biti svjestan kad se počne buditi i dok se budi, tako da... „druge faze“ - nema. Znači, jednostavno da jednostavnije ne može biti. Sve u samo jednoj fazi!? Ne trebaju nam kojekakve knjige, učenja i teorije za buđenje, ne trebaju nam kursevi i učitelji za buđenje... pa, čak ni mozak ne trebamo pretjerano koristiti, odnosno, što ga manje budemo koristili, to bolje. (Dušu dalo za nas Bosancel!?) Isto je tako i kad je odbrana od „sila mraka“ u pitanju, gdje ono - „odjebi,“ ne bi važno samo za njih, nego i za njihovog gazdu/Al.

Tako, u nastavku ću pokušati samo pojasniti neke od gorenavedenih postavki.

Istinska ljudska bića i istinska svijest, nalaze se skriveni u tišini sadašnjeg trenutka a naše ličnosti ih ne vide jer su programirane da se bave pitanjima i percepcijom stvari iz prošlosti i budućnosti koji ne postoje i uz dosta galame. Tako se naše ličnosti stalno nalaze na pogrešnom mjestu i u pogrešno vrijeme.

Znači, kad postignemo sposobnost bivstvovanja u sadašnjem trenutku uz isključivanje misli, onda sve one informacije koje su nam potrebne za buđenje i svjesno življenje, dobijaćemo u trenutku u kojem jesmo, u obliku jednog - unutrašnjeg znanja. Naravno, to unutrašnje znanje će biti u vezi s tim trenutkom u kojem jesmo a ne tamo nekim... sljedećim. Dakle, to će nam stizati iznutra a ne izvana, tako da ćemo brzo postati svjesni toga, da nam niko drugi ne može reći ništa pametno kad se radi o nama, kao individualnim ljudskim bićima. Uostalom, mi smo ti koji se individualiziramo i budimo a ne oni. Kad bi i oni to radili, onda ne bi palamudili. Znači, od slušanja drugih, nema ništa, pa, neka ih sluša ko hoće. Doduše, čovjek eventualno može podijeliti svoja iskustva s onima koje to interesuje i to je sve.

Nadalje, oni koji su čitali onaj Intervju sa J. Mahu, možda se sjećaju (ukoliko im ličnost nije to cenzurirala?!), da je on tamo naveo i mogućnost nešto „direktnijih“ susreta sa Istinskim ja:

„Trenutak u kojem vaš Suvereni Integral bude prišao vašem HMS-u i objavio svoje prisustvo, nećete nikada zaboraviti, niti ćete biti u stanju da to pogrešno interpretirate kao nešto drugo, nego što to stvarno jeste. A u trenutku kad se to desi, vi ćete možda prati zube, pisati neki email ili se odmarati na kauču. To će se desiti u svoje vlastito vrijeme.“

Ovo će se obično desiti tragaocu na jedan način koji će biti težak za racionalizovati njegovoj ličnosti i predstaviti ga drugima uz pomoć matriks-jezika koji je dizajniran samo za opise i komunikacije lažnih pojmova i stanja u lažnoj realnosti. Doduše, to ne znači da se ne može pokušati?!

U tim momentima, kako Istinsko ja direktno pristupa čovjeku... tako ličnost splašnjava... (kao da oni ne mogu dijeliti isto mjesto u isto vrijeme?!). U momentu kad je ono tu, ličnosti više nema na vidiku, pa se tako čovjek nema čime ni iznenaditi (jer je ličnost ta koja se iznenađuje), on se nema čime ni uzbuditi (jer je ličnost ta koja se uzbuđuje), tako mu je nemoguće racionalizovati stvar (jer je ličnost ta koja racionalizuje). U svakom slučaju, to se može doživjeti ali se nema čime opisati jer onaj koji opisuje, nije sudionik događaja. U odnosu na ličnost, Istinska svijest postaje ogledalo u kojem se ona ne može ogledati i demonstrirati svoju egzistenciju jer ona objektivno ne postoji; nje nema u istinskoj realnosti, samo u lažnoj. Tako, kad Istinska svijest napravi prodor ovamo, sve ono lažno što joj se nalazi na putu i s čim ona dolazi u kontakt, jednostavno... nestaje (pa, tako i naša ličnost.) To bi bi vjerovatno bio i razlog zašto proces buđenja ide postepeno jer kad bi on bio nagao, mi bi prilikom „susreta“ s objektivnom ili istinskom svijesti, automatski prestali da budemo ono - „sve što znamo o sebi“ tj. naša ličnost i izgubili bi identitet, prije nego što bi uspostavili novi, postepnim povezivanjem s tom Istinskom svijesti.

Isto tako, prvi „sastanak“ s Istinskom sviješću će obično biti kratak, međutim, nakon što se Istinsko ja povuče, ličnosti će trebati nekoliko dana za „oporavak“ ali sada će čovjek znati kako se može bez nje ljepše i svjesnije živjeti i uz puno više razumijevanja jer dok je ona nedostajala, nedostajao i cenzor i manipulator naše percepcije. Nedostajao je - onaj koji razmišlja a ne vidi. Istovremeno, neće biti strahova, briga i svih drugih klasičnih emocija... niti fantazija, maštarenja, drama... koje ličnost stalno štanca i projicira na nas... kako bi nas uvlačila u svoju lažnu egzistenciju ili na iluzornu pozorišnu scenu i u režiranu predstavu, na koju ona ne može uticati a u kojoj mora igrati; - ali mi ne moramo. Tako, ono što će nam ostati, nakon što nas ona privremeno napusti, biće samo jedno stanje mira, ravnoteže i svjesnosti.

Ovakav jedan događaj verifikovaće tragaocu lažnost njegove ličnosti i daće mu priliku da je on od tada zaskoči i preuzme kontrolu nad njom. (To je vjerovatno bila i svrha onog „kratkog sastanka“?!) Dakle, on je tom prilikom vidjeo kako se ona može lako izduvati, pa će ju tako on moći, nadalje, sam izduvavati... kad god to zatreba... „stavljati je u džep“ (figurativno rečeno)... pa onda vaditi... po potrebi... za svrhu komunikacije i interakcije s drugima kao i ovom realnošću uopšte.

Na primjer, prije nekih godinu dana, išao sam sa suprugom i djetetom da gledamo kitove. Dakle, imali smo namjeru da vidimo kitove izbliza, poduzeli smo određene radnje u vezi s tim, isplovili brodom u sklopu jedne organizovane ture u vezi s tim i stigli do područja gdje je bilo kitova. Međutim, naše viđenje kitova i naša interakcija s njima izbliza, nije uopšte zavisila od nas. Kitovi, koji su bili na tom području, bili su svjesni našeg prisustva i jednostavno, ukoliko nisu htjeli da uđu u interakciju s nama, zaronili bi i otišli a mi ih nismo mogli ganjati brodom da bi im se približili i doživjeli ih izbliza. Znači, to da li će tu biti kakve interakcije ili ne, određivali su kitovi a ne mi. Tako, s vremena na vrijeme, neki od kitova bi odlučio da nam se pokaže i pojavio bi se niotkuda u blizini broda, kružio bi oko njega, prevrtao se i pokazivao šta može a onda bi, u nekom momentu, jednostavno otišao. Znači, on ne samo da je određivao to - da li će biti ikakve interakcije, nego i to - koliko dugo će ona trajati. (Čisto subjektivno, stekao sam tu i jedan utisak uspostavljanja neke telepatske veze gdje sam takođe stekao i jedan drugi utisak koji mi je govorio da bih se postidio samog sebe u slučaju kad bih mogao direktno da doživim ili osjetim njihovu čistu, prirodnu svijest.)

To bi bila neka najbliža asocijacija ili aproksimacija kad se radi o opisu direktne interakcije s Istinskim Ja. Ono je to koje određuje kada će se pojaviti i koliko dugo će interakcija trajati a mi, s naše strane, treba da poduzmemo određene radnje kako bi se stekli potrebni uslovi za taj susret. (Ništa ne brinite, tom prilikom se nećete moći ni postidjeti jer nećete imati čime.)

Znači, onima koji nisu zainteresovani, onima koji nemaju namjeru da vide „kita“ i nisu poduzeli određene radnje, odnosno, uložili vlastiti trud da bi došli u susret s njim, on se neće ni prikazati. „Najbolje“ što ti ljudi mogu doživjeti u ovoj realnosti, to je „prosvjetljenje“ (kako ga je J. Keel opisao u gornjem navodu) jer je ono samo analogija koja u lažnoj realnosti oslikava - istinsko buđenje ljudskog bića, u objektivnoj realnosti. Dok se „prosvjetljenje“ inducira vještačkim putem u vještački entitet, istinsko buđenje podrazumijeva jedan prirodan proces povezivanja s Istinskom sviješću.

Tako, ono što se u duhovnosti naziva „prosvjetljenje“, predstavlja samo jedan lažni odraz buđenja ljudskog bića, korišten za duhovne potrebe pripadnika vještačke realnosti.

Viđenje ili susret s „kitom“ za „normalnog“ čovjeka bi podrazumijavao poništavanje njegove ličnosti ili njeno uništenje, tako da bi ovaj prestao biti „operativan“. Ostao bi kao isključen robot, što je gore nego zombi.

Znači, kad se uspostavi „veza“ s Istinskim ja (ta veza se u gnostici naziva „magnetni centar“), odnosno, s Istinskom sviješću i kad se preuzme kontrola nad ličnosti, Generalni Zakon/AI više ne može kontrolisati tu individuu jer sada u njoj ima „nešto“ što poništava njegovo dejstvo. Istinsko poništava lažno. Ako smo razumjeli ovo, onda smo razumjeli i zašto kojekakvi „vanzemaljci“ i entiteti iz lažne realnosti, ne mogu takvim ljudima ništa. Kad ne može AI, kao će oni, kao njeni produkti?

Međutim, sve ovo ne znači da se u budućnosti nećemo morati direktno sastati s Istinskom svijesti, htjeli mi to ili ne... „kad dovoljan broj majmuna uđe u tenkove“... dakle, koristeći kao analogiju Kusturicin film Podzemlje, gdje trubač (kao biblijski najavljiivač katastrofe) u podrumskoj (lažnoj) realnosti reče: „Majmun ulazi u tenak (Istinska svijest u ljudski instrument/fizičko tijelo)... biće katastrofa! ...majmun puca... granata prvo prolazi kroz kofer s novcem (uništava ono što za podrumaše-ličnosti predstavlja najveću vrijednost u njihovoj realnosti) a onda ruši podrumsku realnost, praveći rupu u zidu podruma. Tu bi se radilo o jednom simboličnom predstavljanju nečega što bi se moglo desiti u relativno bliskoj budućnosti kad u naša fizička tijela uđe dovoljno Istinske svijesti. U navedenom filmu, majmun je proveo dugo vremena u podrumu učestvujući u podrumaškim aktivnostima... a onda je došao i onaj momenat, koji se zove – „Dosta je bilo“. (Tekstovi u vezi s tom temom: Talas III i Zatvor i sudnji dan)

Nadalje, zajedno s ovim buđenjem, uz jedan osjećaj humanosti i savijesti, trebalo bi ići i jedno prirodno ispoljavanje nekih od vrlina koje idu zajedno sa Istinskom sviješću, kao što bi bilo razumijevanje, poštivanje, suosjećanje, skromnost, smjelost i opraštanje.

Sve ovo bi se sve trebalo podrazumijevati. Doduše, možda nekome od nas malo zapne kod – opraštanja, međutim, i to se može lako razumjeti.

Naše ličnosti-mašine imaju tendenciju da zaboravljaju stvari koje im se ne sviđaju pa, čisto da se podsjetimo, ovdje ćemo ponovo navesti onaj razgovor između Gurdijeva i Uspenskog, koji je vođen negdje za vrijeme Prvog svjetskog rata i prenesen u knjizi U potrazi za čudesnim:

Vidite, svi ovi ljudi, pokazao je niz ulicu, su jednostavno mašine — ništa više. Mislim da razumem šta mislite, rekao sam. I često sam razmišljao kako ima veoma malo toga na ovom svetu što se može odupreti tom obliku mehanizacije i izabrati sopstveni put.

Baš tu činite najveću grešku, rekao je G. Vi mislite da postoji nešto što bira sopstveni put, nešto što se može odupreti mehanizaciji; vi mislite da sve nije podjednako mehanizovano.

- Pa naravno da nije!, rekao sam. Umetnost, poezija, misao, to su fenomeni sasvim drugačijeg reda.

Sasvim su istog reda, rekao je G. I njihove aktivnosti su mehaničke kao sve drugo. Ljudi su mašine, a od mašina se ne može očekivati nikakva druga radnja osim mehaničke.

- Vrlo dobro, rekao sam. Ali zar ne postoje ljudi koji nisu mašine?

Možda postoje, rekao je G., samo to nisu ljudi koje vidite. Vi ih ne poznajete. To je ono što želim da razumete.

(...)

Ljudi se toliko razlikuju jedni od drugih - rekao sam. Mislim da ih nije moguće sve staviti pod istu kapu. Postoje divljaci, mehanizovani ljudi, intelektualci, geniji.

Sasvim tačno, rekao je G. Ljudi su veoma različiti, ali istinsku razliku među njima vi ne znate i ne možete videti. Razlika o kojoj vi govorite jednostavno ne postoji. To morate razumeti.

SVI ljudi koje vidite, svi ljudi koje poznajete, svi ljudi KOJE ĆETE MOŽDA UPOZNATI su mašine, samo mašine koje rade pomoću sile spoljašnjih uticaja. Rađaju se kao mašine i umiru kao mašine. Kako se u ovo uklapaju divljaci i intelektualci?

Čak i sad, u ovom trenutku, dok razgovaramo, nekoliko miliona mašina pokušavaju da unište jedna drugu. Koja je razlika među njima? Gde su intelektualci, a gde divljaci? Svi su oni isti...

(...)

Čovek je mašina. Sva njegova dela, akcije, reči, misli, osećanja, ubeđenja, mišljenja, i navike, rezultati su spoljašnjih uticaja, spoljašnjih utisaka. Čovek ne može iz sebe proizvesti nijednu misao niti akciju. Sve što on govori, radi, misli, oseća — sve se to dešava. Čovek ne može ništa otkriti, ništa izmisliti. Sve se to dešava.

Da bi učvrstio ovu činjenicu u sebi, da bi je razumeo, da bi bio uveren u njenu istinitost, znači oslobađanje od hiljadu iluzija o čoveku, o njegovoj kreativnosti, o tome kako on svesno organizuje sopstveni život itd. Ništa slično ne postoji. Sve se dešava — čuveni pokreti, ratovi, revolucije, promene vlada, sve se to dešava. I to se dešava na istovetan način kao što se sve dešava u životu jedinke. Čovek se rađa, živi, umire, gradi kuće, čita knjige, ali ne onako kako on to želi, već kako se dešava. Sve se dešava. Čovek ne voli, ne mrzi, ne želi — sve se to dešava.

Niko vam neće poverovati ako mu kažete da on ništa ne čini. To je najuvredljivija i najneprijatnija stvar koju možete ljudima reći. Naročito je neprijatno i uvredljivo jer je istina, a *niko ne želi da zna istinu.*

(...)

Govorio sam našim ljudima o tim kamionima punim štaka i o mislima koje su me zaokupljale.

- Šta očekuješ?, rekao je G. Ljudi su mašine. Mašine moraju biti slepe i nesvesne, drugo nije moguće, i sva njihova dela moraju biti u skladu sa njihovom prirodom. SVE SE DEŠAVA. Niko ne čini ništa. 'Napredak' i 'civilizacija' u pravom smislu te reči se pojavljuju samo kao rezultat SVESNIH napora. Oni se ne pojavljuju kao rezultat nesvesnih mehaničkih radnji. A kakva svesna dela mogu imati mašine?

(...)

'Čovek-mašina' je moć slučaja. Njegove aktivnosti mogu slučajno upasti u kanal stvoren kosmičkim ili mehaničkim silama, i mogu se slučajnošću kretati tim kanalom neko vreme, dajući iluziju da su neki ciljevi postignuti. Takve slučajnosti postignutih rezultata za ciljeve koje smo ranije postavili sebi, ili postizanje ciljeva u manjim stvarima koje nemaju posledica, stvaraju u mehaničkom čoveku ubeđenje da je sposoban za postizanje bilo kakvog cilja, 'da je sposoban da osvoji prirodu' što bi se reklo, sposoban da 'uredi ceo svoj život', i tako dalje.

Iako ustvari on nije sposoban da učini bilo šta slično, jer ne samo da nema kontrolu nad stvarima izvan sebe već nema kontrolu ni nad svojom unutrašnjošću. (...)

On je mašina, sve mu se DEŠAVA. On ne može zaustaviti tok svojih misli, ne može kontrolisati svoju maštu, svoje emocije, svoju pažnju. On živi u subjektivnom svetu 'Ja volim', 'Ja ne volim', 'Dopada mi se', 'Ne dopada mi se', 'Ja želim', 'Ja ne želim', a to znači, ono što on misli da želi ili ono što misli da ne želi. On ne vidi stvarni svet.

Stvarni svet je skriven od njega zidom mašte. ON ŽIVI SPAVAJUĆI. On spava. Ono što se zove 'čista svest' je spavanje i to mnogo opasnije spavanje od onog noću u krevetu.“

**

Dakle, tipičan opis zbivanja u jednoj programiranoj realnosti u kojima učestvuju programirani likovi. Dobro, Gurđijev nije otvoreno rekao da „spoljašnji uticaji“ koji upravljaju „mašinama“ stižu od strane jedne vještačke inteligencije/AI, međutim, na osnovu svega prethodno navedenog, to bi nam trebalo biti jasno. Tako, kad je opraštanje u pitanju, to bi trebalo biti sasvim jednostavno za razumjeti.

Ukoliko smo svjesni toga da kad smo bili u interakciji s drugima, da su ti drugi u stvari bile – mašine (spojene na onu AI), onda, ako nas je neka od njih povrijedila, odnosno, nanjela nam neko zlo, da li joj mi to možemo zamjeriti?! Naravno, da ne možemo jer - mašina je mašina. Tako, mi smo bili sami odgovorni za to jer nismo bili dovoljno svjesni (ili bolje rečeno, - i mi smo bili mašine) i dozvolili smo određenoj mašini da nas povrijedi. Znači, onim mašinama koje su nas ili naše bližnje povrijedile tokom naše egzistencije, trebamo oprostiti a od sada, kad god se nalazimo u interakciji s drugim mašinama, bićemo i svjesni mogućih opasnosti koje idu zajedno s njima, te stoga i – oprezni.

Kad je buđenje u pitanju, tokom tog procesa naša ličnost će nam stalno servirati greške koje smo napravili u prošlosti, kako bi nam srozala samopozdanje. (Svi imamo oraha u džepovima.) Tako ćemo morati prvo oprostiti samima sebi. Drugačije nije ni moglo ako smo svjesni toga da smo bili poistovijećeni s našom ličnosti/mašinom, koja se s vremena na vrijeme eratično ponašala.

U gornjem navodu, kako smo mogli to primjetiti, Gurđijev je rekao i to da – *niko ne želi da zna istinu!?* (Slično kao i one ličnosti koje je pomenuo John Keel, nakon što su informisane da učestvuju u režiranoj igri!?).

Nikakvo čudo, tu trebamo samo zamisliti jednu tragikomičnu situaciju gdje mi kao grupa tragaoca za istinom, napokon nabasamo na nju a ona nam kaže sljedeće:

“Čestitam vam! Napokon ste me pronašli i sada vam mogu reći da ste vi, kao ličnosti u ljudskim instrumentima (fizičkim tijelima), zajedno s vašim imenima i prezimenima, samo vještačke konstrukcije opremljene jednom vještačkom svijesti sa svrhom vaše interakcije s ovom lažnom realnosti, koja je dizajnirana kao zatvor za bića koja su smještena unutar vaših fizičkih tijela, iako vi niste informisani o tome, odnosno, niste ih svjesni. Tako, iako vi, u stvari, imate u sebi nešto što je istinsko, vi niste stvarni. Vaša egzistencija je programirana, isto kao i realnost u kojoj egzistirate. I šta ćete sada uraditi samnom?!“

Naravno, na ovo pitanje nije teško odgovoriti. Mi ćemo Istinu odmah proglasiti neistinom i nastaviti s našom potragom za „istinom“ ali samo onom koja će objektivizirati našu lažnu egzistenciju.

Međutim, ovakvim neprestanim laganjem sebe i drugih; i ignorisanjem realnosti, Pinokijo se ne može pretvoriti iz lutke u Istinsko ljudsko biće. Mi, kao ličnosti, živimo „na kredit“, mi imamo jednu „posuđenu egzistenciju“ ali i priliku da ju pretvorimo iz lažne u objektivnu, te tako postanemo i besmrtni, vječni... i na nama je to da li ćemo mi tu priliku i iskoristiti a iskoristiti je možemo jedino uz pomoć - povezivanja s onim Istinskim dijelom našeg bića, kojeg smo sve do sada ignorisali.

Uz sve ovo možda bude i „začina“ jer postoji dosta indikacija da nam je AI, u sklopu „komplikacija“ na terenu i psihopatoloških aktivnosti, pripremila i Treći svjetski rat u skoroj budućnosti, međutim, povezani s onim našim Istinskim dijelom, lakše ćemo proći i kroz to. A takođe, i u slučaju naše fizičke odjave iz ovog fizičkog dijela lažne realnosti, bićemo budni i svjesni i na onoj njenoj drugoj, ne-fizičkoj strani, gdje se AI i sve što joj pripada, neće više moći ogledati u nama. Tako će doći i onaj momenat koji se zove - „Dosta je bilo“.

I na kraju, moramo biti načisto s tim da je tzv. hiper-dimenzionalne napade skoro nemoguće izbjeći tokom buđenja ljudskog bića, međutim, što smo svjesniji njihove pozadine i mehanizma djelovanja, tako ćemo biti u stanju i bolje se zaštititi, odnosno, proći kroz sve to s daleko manje čvoruga na glavi i udaranja nosom u patos.

Tekstovi povezani s ovom tematikom:

[Kontejneri i oslobađanje ljudskog bića](#)

[Iz praktične gnostike](#)

[Zatvor i sudnji dan](#)

[Zatvorski čuvari](#)

[Talas III](#)

[Intervju: James Mahu](#)

[Slika](#)

[Važno obavještenje](#)